

Nieuwsbrief

Stedenband

Leiden

-

Toruń

2013 nummer 3, december

Na het feest geen kater maar kaart

De redactie van de Nieuwsbrief van de Stichting Stedenband Leiden-Toruń blikte op dit moment van bezinning voor Kerst en Oud & Nieuw met de lezers van dit periodiek en met iedereen die de stedenband een warm hart toedraagt, terug op een jubileumjaar vol evenementen van de zilveren stedenband: vijftig jaar is een derde van een modaal mensenleven. We durven te zeggen dat de Pools-Nederlandse band in die jaren uit de kinderschoenen is gegroeid en volwassen is geworden. Met een dozijn vrijwilligers en een actieve achterban van reizigers, culturele boodschappers en gastouders zijn de betrekkingen in 2013 weer flink verstevigd. Vrijwel alles wat al dan niet extra gepland was voor dit kroonjaar is gelukt: bezoeken van grote groepen over en weer, met optredens met zang en dans, diverse tentoonstellingen in Leiden, een buitengewoon informatieve lezingenreeks in het kader van Studium Generale van de Universiteit Leiden, een estafette van de Poolse ambassade naar het Leidse Stadhuis, presentaties op de Lakenmarkt en de Bijenmarkt, een spetterende feestelijke slotavond in het Volkshuis, en nog veel meer.

Zo'n jaar vol jubileumactiviteiten schept ook verwachtingen voor de volgende (25?) jaren. De Stedenband staat open voor nieuwe mensen, vrijwilligers, activiteiten, initiatieven. Maar eerst vieren we nog even de nodige eindejaarsfeesten.

Gerard J. Telkamp

Inhoudsopgave

Poolse tranen	2
BplusC van de partij op herfstreis naar Toruń	3
Koos Huismansprijs voor Ton Uijl	5
Geslaagde feestavond 16 november 2013	8
Herfstreis, optredens en ontmoeting in wegrestaurant	10

Gelezen: 'Poolse tranen'

Miriam Guensberg: Poolse tranen. Uitgeverij De Kring. 2013. 239 blz. Hardback. 19,95 euro. ISBN 978-94-91567-41-4. Ook verkrijgbaar als e-Book.

De Tweede Wereldoorlog biedt elk jaar nog steeds stof voor films, documentaires, historisch onderzoek, memoires en romans. De enkele maanden geleden verschenen roman Poolse tranen van de Nederlandse schrijfster Miriam Guensberg heeft de oorlog als ankerpunt in haar nieuwste roman. Het boek is een nieuwe bijdrage aan het na vele tientallen jaren doorbrekend besef van de belangrijke rol die Poolse militairen speelden bij de bevrijding van West-Europa, in het bijzonder ook Nederland. Thema's zijn zware onderwerpen als oorlog en geweld, liefde en vriendschap, migratie en ontworteling, haat, verraad en misdaad. Ja, zoals sommige boekbesprekingen elders schrijven, het boek heeft wel iets van een thriller.

Centrale hoofdrolspeler is de zeer hoogbejaarde Poolse Nederlander Tanek Schönflies. Van joodse afkomst uit het provinciestedje Nowy Targ, aan de voet van de Tatra, in huidig zuidoost Polen, in Podhale, de streek rond Zakopane. Door zijn ouders in het zicht van de oorlog naar Perugia, Italië gestuurd om er medicijnen te studeren. In de oorlog via Frankrijk naar Schotland gevlucht en zich als bataljonsarts aangesloten bij de beroemde Eerste Poolse Pantserdivisie onder generaal Maczek. Bij de bevrijding blijven hangen aan de dochter van een rijke Hollandse boer. Vestigt zich in Wolfheze. Zoon en dochter. Na zelfmoord van zijn vrouw zet hij zijn gynaecologische praktijk aan de kant en wordt beeldhouwer. Er zijn nog vele spannende verwickelingen. Er zijn ook nog diverse andere hoofdpersonen, zoals Taneks jeugdvriend, rivaal in de liefde en oorlogskameraad, de katholieke priester Myron, zijn liefdevolle dochter Dana, zijn ontspoorde kleinzoon Zar en Taneks platonische vriendin, de Georgische asielzoekster Maro.

Dat alles in mooi en origineel geformuleerd proza, met soms wat te veel koortsachtige korte zinnestelsels, hier en daar licht verwarrende flashbacks en goed bedoelde filosofische terzijdes geïnspireerd door de vooroorlogse Pools/joodse filosoof Walter Benjamin, een zogeheten achterneef van Tanek. Ik heb al bijna te veel verklapt van deze gelaagde vertelling. Alles bij elkaar is dit zevende boek van Miriam Guensberg zeker een aanrader voor wie zich geboeid weet door de ingewikkelde problematiek van oorlogsmigranten. De vader van de schrijfster, opgegroeid in naoorlogs Twente, heeft een vergelijkbare achtergrond als de hoofdrolspeler. De rest is fictie.

Zie www.miriamguensberg.com
en www.uitgeverijdekring.nl

Gerard J. Telkamp

Nieuwsbrief Stedenband Leiden-Torun 2013, nr 3, december

Colofon

Redactie: Greet Dusseldorp, Aggie van der Hoek, Gerard J. Telkamp

Opmaak: Aggie van der Hoek

Stedenbandwerkgroep Leiden - Torun

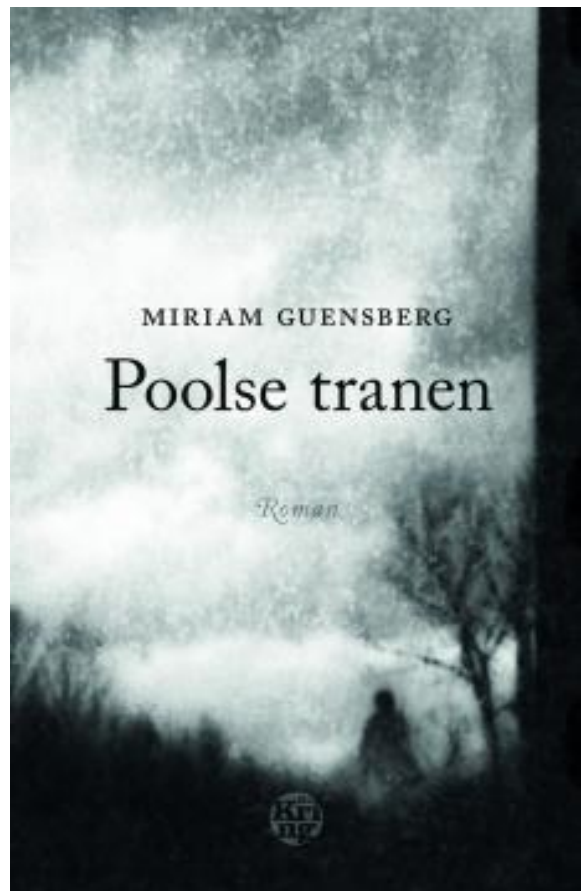
Voorzitter: Frans Cornelisse
Tel: 071- 5763535; E-mail: frans@cornelisse.nu

Secretaris: Carel van Ingen
E-mail: cenrvaningen@casema.nl

Website: <http://home.kpn.nl/leiden-torun/>
Facebook: [Twincityorganisation Leiden-Torun](https://www.facebook.com/Twincityorganisation-Leiden-Torun)
Twitter: @LeidenTorun

Giro: NL66 INGB 0004 8780 29
t.n.v. STG Stedenband Leiden-Torun

Leiden, december 2013

Bron: www.uitgeverijdekring.nl

BplusC van de partij op herfstreis naar Toruń

Het verhaal van Greet Dusseldorp, als deelnemer aan de reis:

Als je als stedenband met een groep jongeren naar Toruń gaat, die daar gaan optreden, zingen en dansen, dan is het voor de Leidse toeschouwers die meegereisd zijn naar Toruń afwachten **hoe** het optreden zal zijn. Van het jongerenkoor van Wim de Ru is bekend, zeker voor de bezoekers van het concert dat zij in juni in de Marekerk hebben gegeven, dat ze goed kunnen zingen, van de dansgroep van BplusC was minder bekend hoe goed zij kunnen dansen.

Beide groepen konden op 25 oktober optreden in een grote zaal in de muziekschool van Toruń, een nieuw gebouw met leslokalen en twee theaterzalen. De grootste zaal was voor deze avond gereserveerd en zat vol publiek uit Leiden en uit Toruń.

De dansgroep van BplusC onder leiding van Nathalie Bilderbeek opende het programma van deze avond. In 15 minuten lieten zij zien wat ze op dansgebied bij BplusC hebben geleerd.

Zij waren enthousiast en hadden er duidelijk zin in. Op moderne muziek en op choreografie van onder meer Francine van de Kamp dansten zij diverse dansen tot grote tevredenheid van de mensen in de zaal. De dans van Vincent Warnaar en partner maakte indruk. Dat het publiek waardering had voor de dansers, bleek aan het einde van het programma door het voetengestamp, het fluiten en het applaus van het publiek.

Daarna was het jongerenkoor onder leiding van en begeleid aan de piano door Wim de Ru aan de beurt. Zij zongen vol enthousiasme bekende liederen zoals Maria uit de film/musical Sister Act.

Het Poolse publiek waardeerde het Poolse lied dat gezongen werd. Met het koor uit Toruń werd ten slotte gezamenlijk nog een lied gezongen als afsluiting van deze succesvolle avond.

Het verhaal van Hesselien Bulens, als begeleider van het jeugdkoor:

Afgelopen herfst ben ik als extra begeleider van het jeugdkoor van BplusC mee geweest naar Toruń. Het was een fantastische reis. De sfeer was goed en er zijn heel wat banden gesmeed. Van begeleiden was weinig sprake, de jeugdkoorleden hebben zich voortreffelijk gedragen en konden zichzelf uitstekend vermaken. Zij hebben het erg naar hun zin gehad en werden goed opgevangen in de gastgezinnen.

In de prachtige steden Poznań, Gdańsk en Toruń hebben wij onze ogen uitgekeken, wat een schoonheid!

Het hoogtepunt van de reis was natuurlijk het optreden in samenwerking met de muziekschool in Toruń. In de ochtend het vermaak van sport en spel, tegen en met elkaar: Polen-Nederland. 's Avonds het concert door de verschillende koren en het optreden van de dansgroep, ook uit Leiden. Mooi om te zien hoe een stedenband zo kan verbinden, mens en cultuur.

Het verhaal van Nathalie Bilderbeek, als begeleider van de dansgroep:

Met gemengde gevoelens gingen we met de dansgroep op weg naar Toruń. Natuurlijk heel erg leuk dat we mee mochten, maar ook wel heel spannend. Optreden in een vreemd land, slapen bij gastgezinnen, en ook nog eens de taal niet spreken, dat alles was toch wel wat eng.

Aangekomen in Toruń merkten we al snel dat deze angst voor niets was. Onze gastgezinnen en de mensen van de organisatie in Toruń waren zulke hartelijke mensen. Het vooroordeel over Polen en de bevolking verdween als sneeuw voor de zon en maakte plaats voor alleen maar goede en mooie herinneringen.

De band met de meiden van de dansgroep in Toruń is er een die zeker zal blijven.

Alles bij elkaar hebben we een geweldige tijd gehad in Toruń, mede dankzij de organisatie zowel in Leiden als in Toruń en natuurlijk onze gastgezinnen.

We hopen zeker nog een keer terug te gaan naar Toruń, misschien als groep maar ook zeker individueel. Want het is een prachtig land met heel lieve en hartelijke mensen en dat is zeker de moeite waard om nog eens naartoe terug te keren!

*Jeugdkoor en dansgroep van BplusC
Foto: Greet Dusseldorp*

Reacties van Toruń-gangers (kernwoord: Toruń)

Wie	Reactie
Iris:	Zingen
Annemoon:	Heel aardige, gastvrije mensen
Lynn:	Heel hartelijk, heel lief, heel gastvrij, heel leuk
Cas:	Gezellig. Had gastgezinnen onderschat, had niet verwacht dat de gastgezinnen zo leuk zouden zijn
Zaza:	Positief anders dan ik had verwacht. Bij Polen had je iets anders verwacht
Sophia:	Liefde. Kenden elkaar niet, toch knuffelen bij afscheid, warm ontvangen
Guusje:	Eten, eten, eten. Zoveel eten, het bleef maar komen
Rebecca:	Superlieve mensen en superlieve buschauffeurs Jac en Nico
Bram:	Druk programma. Gekke Roland
Daatje:	Heel gezellig, heel lekker eten, moeder kon heel lekker koken, heel aardige mensen
Nora:	Minder leuk verwacht
Esme:	Gezelligheid, verrassend leuk
Shewa:	‘Eet smakelijk’ in het Pools, mooi uitzicht
Sophie:	Dansgroep
Marjolijn:	Heel beleefd, heel gezellig
Emma:	Vriendschappen
Myra:	De reis hier naar toe (‘niet vaak met een bus op reis’)
Freia:	Pierniki, het zingen
Hesselien:	Afwisselend, ontspannen, iedereen goed gemutst, SUPER
Wim:	Geweldige sfeer, prachtige ontmoeting van mens tot mens, artistiek zeer genoten
Roland:	Warme contacten, geweldige sfeer
Sheila:	Verbondenheid, hartverwarmend, genoten
Reacties uit de Dansgroep:	
	Superlief gastgezin
	Everybody goes to ‘the old town’
	Super gastvrij
	Bigos
	Groepsfacebook met alle meiden
	We komen terug
	Gewoon heel leuk
	Augurkensoep

Koos Huismanprijs voor Ton Uijl

Op de feestavond van 16 november jl. is de Koos Huismanprijs dit jaar uitgereikt aan Ton Uijl. De Koos Huismanprijs is ingesteld ter herinnering aan de koster van de Regenboogkerk Koos Huisman.

Koos was jarenlang actief binnen onze werkgroep en hij heeft veel gedaan aan de uitwisseling van koren. De prijs wordt jaarlijks uitgereikt aan personen die bijzonder veel hebben bijgedragen aan de stedenband tussen Leiden en Toruń. Gebruikelijk wordt de prijs alleen uitgereikt aan personen buiten de kring van werkgroep leden. Ton heeft begin dit jaar aangegeven te willen stoppen met zijn werk voor de stedenbandstichting. Daarom kwam hij dus in aanmerking.

*Dirk Jan Binnendijk (li) reikt de prijs uit aan
Ton Uijl (re)
Foto: Jan Oldenburger*

Ton is vanaf het begin van de stedenband betrokken. Als actief lid van het Leidse Vredes Platform was hij één van de initiatiefnemers. Met het verzoek aan de gemeente Leiden een stedenband te beginnen met een stad in Oost Europa. Door bestaande contacten vanuit universiteit, politiek en hulpverlening is daar de stedenband met Toruń uit voortgekomen. Ton heeft diverse functies gehad binnen de stedenband, onder andere als organisator van groepsreizen, culturele uitwisselingen, contacten met scholen en contacten op het gebied van gezondheidszorg. Daarnaast is Ton penningmeester, en helaas door omstandigheden kort, ook voorzitter van onze club geweest.

De laatste jaren kennen veel deelnemers aan de Toruń-reizen Ton als vaste reisleider van de busreis naar Toruń. Hier kwam zijn rol als bemiddelaar, mediator en mensen-mens het mooiste tot zijn recht.

In één van de laatste nieuwsbrieven staat een stukje over Ton waarin hij zelf de nadruk legde op al zijn mislukte projecten de afgelopen 25 jaar. Dit was uiteraard grappig bedoeld.

Ton heeft met al zijn pogingen nieuwe uitwisselingen tot stand te brengen de band tussen Leiden en Toruń versterkt.

De Koos Huismanprijs is hem van harte gegund.

Naast de oorkonde kon later op de avond de bijbehorende fles wodka aan Ton worden uitgereikt.

Dirk Jan Binnendijk

Wisseling van de wacht

In november 2013 heeft werkgroepslid Frans Cornelisse het voorzitterschap van Werkgroep en Bestuur van de Stedenband overgenomen van waarnemend voorzitter Dirk Jan Binnendijk. In het volgende nummer van de Nieuwsbrief komen we op de bestuurswisseling terug.

Redactie.

Gastouders gezocht

Ook in 2014 zijn wij op zoek naar logeeradressen voor onze Poolse gasten tijdens hun bezoek aan Leiden.

De groep komt aan op woensdagavond 18 juni 2014 om ca. 18:00 uur en vertrekt op zaterdagavond 21 juni rond 21:00 uur. Heeft u nog een bed vrij?

Meld u dan aan bij Sonja Schoonhoven & Diny Joxhorst via

leidentorun@yahoo.com

Even voorstellen ...

**In deze nieuwsbrief stellen zich voor Amber Zabicki en Wim Vreeburg.
Lees wat zij met u willen delen.**

Dzień dobry!

Mijn naam is Amber Zabicki (28) en ik heb Europese Studies aan de Universiteit van Amsterdam gestudeerd met specialisatie Europees recht en burgerschap. Tijdens de Bachelor heb ik een jaar politicologie gestudeerd in Grenoble en extra Poolse taalverwerving gevolgd. Mijn grootvader was een Pool (soldaat bij generaal Maczek) en dat verklaart zowel mijn interesse in Poolse taal en cultuur als ook mijn achternaam.

In de zomer van 2010 heb ik een taalcursus Pools in Krakau gevolgd en tijdens mijn Masteropleiding kon ik een half jaar stage lopen op de Politieke Afdeling van de Nederlandse ambassade in Warschau. Dit was ten tijde van het eerste Poolse EU-voorzitterschap en in de aanloop naar het EK voetbal.

Tijdens een weekendtrip naar Toruń kwam ik achter het bestaan van de Stedenband en ik ben blij nu deel uit te maken van de werkgroep.

Sinds 2008 ben ik werkzaam bij ProDemos, Huis voor Democratie en Rechtsstaat (bekend van de StemWijzer). Daar begeleid ik leerlingen bij hun bezoek aan politiek Den Haag. Bovendien leiden we toeristen rond in de Ridderzaal, Eerste en Tweede Kamer en dat heb ik nu twee keer in het Pools mogen doen. Misschien ook een leuk idee voor als wij in juni de groep uit Toruń ontvangen...

Amber Zabicki

De foto's van Amber zijn allebei gemaakt tijdens de open dag van het Poolse parlement op 11/11/2011.

Rechts in het parlement (Sejm) voor de camera van de Poolse nationale TV en de foto links voor de deur van de Poolse Senaat.

Foto's: Amber Zabicki

Bardzo mi miło, jestem Wim Vreeburg

In 1994 mocht ik tien studenten van De Haagse Hogeschool (Heao-opleidingen) een week lang begeleiden op hun stageplaatsen in Toruń. Het was voor mij een indrukwekkende en vooral feestelijke week. Het contact met studenten in een vreemde omgeving, het bezoek aan hun bedrijven, hun omgang met het Poolse leven binnen de bedrijven en met hun Poolse leeftijdsgenoten. Daar kwam bij dat het voor mij al een ontdekkingsreis was om met handen en voeten en met gebruik van briefjes treinkaartjes te kopen en een avondmaal te bestellen. Alles was nieuw en toch op een bepaalde manier een déja vu: Nederland in de vijftiger jaren, als je keek naar de winkels, naar het geringe aantal auto's, het blijven wachten van voetgangers met oversteken totdat het stoplicht groen werd. Daarnaast vreemd: een taal waarvan de woorden weinig herkenning boden. Ik leerde om een begroeting in het Pools te maken: fijn om u te ontmoeten, ik ben Wim Vreeburg – zie de kop. En dan het betalen, bij een van de vele Kantors geld omwisselen, 100 gulden leverde een miljoen Złoty op! Ha, eindelijk miljonair, zij het dat briefjes van 100 Złoty toen gelijk stonden aan een cent. Bovendien was verrassend de plaats Toruń: onbekend maar zeer fraai, met een duidelijke historie. De bewoners bleken trots te zijn dat hun voorouders in, ik meen de veertiende eeuw, het ooit kolossale kasteel tot ruïne hebben geslagen en die puinhopen worden tot op de dag van vandaag geconserveerd. In 1994 voor 100 Złoty te bezichtigen.

De bedrijven waar de studenten hun stage lopen, zijn dan nog deels staatsbedrijven. Bij een daarvan, “de” autodealer Polmozbyt, ervaar ik dit ook. Bij binnenkomst in de ruime showroom is er niemand. Naar boven lopend zie ik dat medewerkers zwijzaam de krant lezen, want er is geen werk. Voor een ander deel bezoek ik geprivatiseerde bedrijven en nieuw gestarte bedrijven. Voorbeelden van een nieuwe dynamiek in deze overgangperiode. Enthousiast kom ik na een week thuis. Gelukkig blijken de Nederlandse studenten ook enthousiast te zijn over mijn tijdelijke begeleiding. Dat resulteert in een voortzetting van bezoeken in de volgende jaren en, zeker zo leuk, ook in het opvangen van Poolse studenten in Den Haag. Bij de volgende bezoeken aan Polen en aan Toruń is het voor mij steeds weer interessant te zien hoe land en stad veranderen, te beginnen bij winkels en aantal en soorten auto's. De nieuwe Złoty vermindert met een factor 10.000 in waarde ten opzichte van de oude munt. De uiterlijke verschillen met Nederland verdwijnen steeds meer en Toruń wordt ieder jaar mooier.

Begin 2000 veranderen geleidelijk de deelnames aan de stage en studie-uitwisselingen. Het betreft dan jaarlijks drie tot vier Nederlandse stagiaires en twee Poolse studenten. Wel zijn vanaf die jaren korte reizen van een week vanuit de Haagse Hogeschool naar Toruń en Berlijn een succes. Daarbij bezoeken we steeds de Universiteit, de Hogeschool voor Banken, twee plaatselijke bedrijven, en er is contact met Poolse studenten. Voor het laatst in 2011. Later dat jaar ga ik met pensioen. Vanwege enkele gastlessen heb ik nog contacten met de Copernicus Universiteit en kan ik daar in 2012 nog een keer als gastdocent optreden. Als ik in oktober 2012 wegga, moet ik hun beloven de komende jaren nog eens terug te komen.

Om aan die belofte te voldoen neem ik voorjaar 2013 contact op met Carel van Ingen, die ik ooit in Toruń ben tegengekomen. Carel nodigt mij direct uit om deel te nemen aan de werkgroep Leiden - Toruń. En zo is het gekomen ... deelname aan de herfstreis naar Toruń en voorzichtig aanschuiven bij bijeenkomsten van de werkgroep. Met bewondering maak ik nu mee hoe goed de organisatie is van deze stedenband en dat ieder van de deelnemers aan de werkgroep een passie heeft voor het bij veel plaatsgenoten nog zo onbekende Toruń.

En ik heb inmiddels mijn Poolse woordenschat een klein beetje uitgebreid met een afscheidsgroet: pozdrawiam i do widzenia, hartelijke groet en tot ziens!

Wim Vreeburg

Feestavond Stedenband Leiden - Toruń zeer geslaagd!

Zaterdagavond 16 november j.l. werd door de Stedenband Leiden - Toruń een feestavond gehouden in het Volkshuis te Leiden, speciaal georganiseerd voor de achterban van de Stedenband, de deelnemers aan de Herfstreizen naar Toruń en voor iedereen die geïnteresseerd is in Polen en zijn bevolking.

Met deze avond werd het succesvolle Jubileumjaar van het 25-jarig bestaan van de Stedenband afgesloten.

De zaal van het Volkshuis was goed gevuld, met zo'n 150 personen. Meer dan de helft waren bekenden, deelnemers van de laatste herfstreis naar Toruń, gastouders, huidige en oude medewerkers van de Stedenbandorganisatie. De aanwezigen hebben kunnen genieten van een avond vol met zang, muziek en vermaak. Het programma was bijzonder afwisselend en verrassend.

De zaal was opgefleurd met vlaggen van Leiden en Toruń. Voorafgaande aan het programma, in de pauze en na afloop werd een doorlopende slideshow getoond, met foto's van de laatste herfstreis naar Toruń.

Na het welkomstwoord van Dirk Jan Binnendijk beet het Oost-Europakoor Mila de spits af. Het koor werd vakkundig ingeleid door gastvrouw Joke Larrewijn.

Het Mila dameskoor, stemmig in Balkankledij gestoken, zong a capella een zevental liederen, waaronder vier liedjes uit Polen.

Hierna trad de Poolse Jazz en Rock zangeres Joa op met drie songs. Joa is in Polen een bekende zangeres en onderstreepte met haar optreden de vriendschapsband met Polen.

Een bijzonder optreden verzorgde het in Leiden zeer bekende Eurokoor, dat met zijn 60 vrouwen en mannen

het hele podium vulde. Zij zongen een achttal min of meer bekende songs uit musicals of van bekende artiesten, en sloten af met de Bohemian Rhapsody, waarvoor ze een langdurig applaus kregen.

Het Whitecomb combo, dat in oktober in Toruń onder leiding van Maarten Witkam met veel succes had opgetreden, bracht een aantal meezingers ten gehore en sloot af met het bekende 'Kom van dat dak af'. De hele zaal deed mee en het had niet veel gescheeld of het dak van het Volkshuis was er af gegaan.

Vlak voor de pauze werd een serieus moment ingelast. Dirk Jan klom op het podium en nodigde Ton Uijl uit om bij hem te komen. Tot verrassing van Ton kreeg hij de Koos Huismanprijs uitgereikt namens de Stedenband organisatie voor zijn grote inzet.

Liefst 25 jaar zette hij zich in voor de stedenband, was bij de opbouw, was vele jaren penningmeester en fungeerde het laatste jaar als voorzitter. Met een staand applaus toonden de aanwezigen hun waardering.

Tijdens de pauze werden heerlijke Poolse hapjes rondgedeeld. De feestgangers lieten het zich smaken, de vele volle schalen die werden aangevoerd waren binnen de kortste keren leeg.

Vervolg op pagina 9

Na de pauze was het de beurt aan het Musical gezelschap Otis om zich te presenteren. Het gaf een magnifieke show weg met stukken uit acht verschillende musicals, waarbij steeds de juiste kleding werd gedragen. Voor het optreden werd niet alleen het podium gebruikt, maar ook de balkons en de zaal, zodat het publiek vaak niet wist waar het moest kijken. Koorstukken werden afgewisseld door soli, duetten en ensembles. Dat er bij de Otis-leden veel kwaliteit schuilt, kwam duidelijk in de show naar voren.

Het podium was nog maar nauwelijks afgeruimd, of de Leidse dames van Tartuffe kwamen de zaal binnen. Direct was het lachen, gieren, brullen. Niet alleen het publiek werd in hun optreden betrokken, maar ook enkele leden van de Stedenband werden door dit cabaretduo flink in de maling genomen. Dirk Jan, Greet, Wilbert, Frans en Roland werden een onderdeel van hun sketches en vooral de laatste kreeg het zwaar te voorduren als slachtoffer van een quiz. Roland liet zich echter niet kennen en speelde dapper mee. Dit optreden met liedjes en sketches, gebracht met een typisch Leids accent, was de klapper van de avond.

Moe van het lachen verliet het publiek de zaal in de overtuiging dat het een prachtige avond had beleefd.

Frans Cornelisse
Foto's: Jan Oldenburger

Herfstreis Toruń, optredens en ontmoeting in wegrestaurant

Dit jaar ging ik voor de tweede keer met de bus naar Toruń in het kader van de vriendschapsband tussen deze Poolse stad en Leiden. Het was een heel bijzondere reis, omdat gevierd werd dat de vriendschapsbanden 25 jaar bestaan. En dat is, zeker anno nu, uitzonderlijk lang.

Ik was in 1993 al op eigen gelegenheid naar Toruń en Gdańsk geweest en in 2000 met de bus in het kader van de vriendschapsband Leiden - Toruń. Interessant en zeker ook mooi om de veranderingen gedurende die 20 jaar te zien.

We vertrokken, zoals gebruikelijk, in de vooravond vanaf de Lammenschansweg, door velen uitgezwaaid. Toen het dag werd, keken we onze ogen uit. Het bosgebied waar we doorheen reden, leek haast in vlam te staan. Schitterende bomen in herfststooi, verlicht door de zon (die ons ook de dagen erna niet in de steek liet). We reden met twee bussen, één voor de volwassenen (wat dat ook moge inhouden) en een voor de jongeren. In de bus voor de jongeren zaten o.a. het zangkoor van de muziekschool en de dansgroep van BplusC.

In de bus voor de “volwassenen” zaten de mensen van de folkgroep Whitecomb en de Beertenders (foto boven). Zij traden onder de bezielende leiding van Maarten Witkam donderdagavond op in de kelder van club MocArt. Hun inspirerende muziek bracht bij heel wat aanwezigen de beentjes van de vloer. Er werd ook volop meegezongen toen de hit uit onze jeugd “Kom van dat dak af!” als toegift werd ingezet. Op zaterdag hebben ze het nog eens dunnetjes overgedaan, buiten bij Podmurna (zie foto onder).

Het koor van de muziekschool trad - deels samen met enkele koren uit Toruń - vrijdag op in de muziekschool onder de enthousiaste leiding van Wim de Ru.

Voor mij persoonlijk was het meest bijzonder onderdeel van de diverse presentaties het optreden van de BplusC dansgroep. Hoewel ik niet heel goed ben ingevoerd in de Poolse danskunst, is mijn indruk dat er veel volksdansgroepen zijn. Die zijn erg goed in het groepswerk. In de tweede plaats zijn er natuurlijk de klasieke balletgroepen. Goed getraind en precies in de passen en bewegingen, maar voor mij ook een beetje saai. Maar een groep die moderne dansen uitvoert als die van BplusC, dat was heel nieuw. Ook wel voor veel Nederlandse aanwezigen. De groep heeft op alle plaatsen waar gelegenheid was, ook op straat, gerepeteerd. Met een prachtig resultaat.

Gedenkwaardig was natuurlijk de Oranje optocht, die op vrijdag in Toruń plaatshad en waar ook Poolse schoolkinderen enthousiast aan deelnamen. Deze was speciaal georganiseerd in verband met het zilveren jubileum van de vriendschapsbanden tussen Leiden en Toruń. Er was veel belangstelling en we hebben ook hartelijk moeten lachen om de uitdossingen waarin wij Leidenaren ons hadden gehuld.

Vervolg op pagina 11

Vervolg van pagina 10

Op de terugreis van Toruń naar Leiden stopten we in Duitsland bij een wegrestaurant. Ik tapte een bekertje koffie en ging naar de kassa om het af te rekenen. De caissière bekeek mijn ring met een groot uitgevallen barnsteen. Ze vroeg: waar komt u vandaan? Ik vertelde dat ik uit Toruń kwam. "Daar kom ik ook vandaan!" was de enthousiaste reactie. "Maar die ring, waar komt die vandaan?" Ik vertelde, dat ik hem in Bremen had gekocht. Zij weer: "In Dantzig, daar hebben ze zulke mooie barnstenen sieraden." Inderdaad, antwoordde ik, groette en ging met mijn koffie naar het tafeltje waar mijn echtgenoot op mij wachtte.

Tijdens de herfstreis naar Toruń hebben we op donderdag ook een bezoek gebracht aan Gdańsk (of Dantzig, zoals de in Nederland gebruikelijke naam luidt).

Daar waren volop winkels (en vitrines op straat) met barnstenen sierraden in allerlei vormen. Een aantal dames bezweek voor de verleidingen en ze kwamen nóg mooier terug dan ze al waren.

We kregen er ook een rondleiding door een gids, die vertelde dat tegenwoordig de grondstof, de ruwe barnsteen uit Kaliningrad, het vroegere Königsberg komt. De reden is, dat het delven van ruwe barnsteen nogal wat milieuverontreiniging meebrengt. In Polen is het delven daarom niet toegestaan, maar de Russen kijken op dit punt niet zo nauw.

De rondleiding in Gdańsk én die enkele dagen later in Toruń maakten me duidelijk dat deze twee steden gedurende vele eeuwen concurrenten van elkaar zijn geweest. Dat wil zeggen: ze speelden allebei een belangrijke rol in de Hanze, dus de handel (wat wel gepaard móet gaan met samenwerking). Maar tegenwoordig vissen ze opnieuw in dezelfde vijver: het toerisme. Dantzig heeft een rijke historie en is zo goed en zo kwaad als het ging herbouwd na de Tweede Wereldoorlog. Toruń is gelukkig niet echt zwaar beschadigd tijdens de vele oorlogen die hier hebben gewoed. Maar er moest (en moet) nog wel het een en ander worden opgeknapt. Leiden en de vriendschap tussen Leiden en Toruń heeft hier zeker aan bijgedragen. Polen - en zeker ook Toruń - zijn zeer de moeite waard om te bezoeken. Je wordt je weer wat meer bewust van de rijke (en bewogen) geschiedenis van Europa en de schoonheid van zijn steden. Leiden én Toruń mogen er zijn!

Peter van Eeten

Foto's: Peter van Eeten

Word vriend van de Stichting Stedenband Leiden-Toruń

Met uw steun (€ 25,- per jaar) als vriend van de stichting krijgt u:

- regelmatig informatie via onze uitgebreide online nieuwsbrief
- gratis toegang tot de jaarlijkse ontmoetingsavond
- gratis folders over Toruń
- korting op de busreis in de herfstvakantie naar de historische stad Toruń

Als vriend wordt u tevens geregeld op de hoogte gehouden hoe en waaraan uw donatie wordt besteed. U kunt uw bijdrage overmaken op girorekening NL66 INGB 0004 8780 29 t.n.v. de Stichting Stedenband Leiden - Toruń met vermelding 'donateur'.

Wij zijn een culturele ANBI, waardoor u als particulier 1,25 keer uw bijdrage kunt aftrekken van de belasting. Ondernemingen die onder vennootschapsbelasting vallen mogen dit bedrag 1,5 keer aftrekken in hun aangifte.

Bij voorbaat hartelijk bedankt voor uw steun!

www.leiden-torun.eu